



תת"ע 4158/12/15 - המאשימה מדינת ישראל נגד הנאשמת הלית סגל גפן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 4158-12-15 מדינת ישראל נ' הלית סגל גפן
בפני כבוד השופטת ענת יהב

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת הלית סגל גפן ע"י ב"כ עו"ד פינצי



הכרעת דין

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה כי ביום 19/6/15 בשעה 14:20 בצומת יגאל אלון והפלמ"ח בתל אביב יפו נהגה ברכבה, התקרבה למעבר חצייה ולא אפשרה להולכת רגל אשר חצתה במעבר החצייה להשלים את חצייתה בבטחה.

ביום 6/4/16 הנאשמת כפרה במיחס לה באמצעות ב"כ טוענה כי אכן נהגה באותו היום, באותו המקום ובאותו המועד, אולם, לא הייתה כל הולכת רגל אשר חצתה במקום אותה העת, ועל כן לא ביצעה את העבירה.

משכך, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

בפרשת התביעה: העיד **ע"ת 1 - רס"ל אסף פרץ** אשר הגיש את דו"ח התנועה **ת/1**.

בפרשת ההגנה: העידה לבד **מהנאשמת**, עדת הגנה 1- הגב' **ליסל רוצלבלסקי**, אשר נסעה עם הנאשמת ברכבה כנסערת. ההגנה הגישה 3 תצלומים - **נ/1 - נ/3**.

גרסת התביעה:

"בתאריך 19/6/15 בשעה 14:20 נהגה הנאשמת ברכבה ביחד עם נוסעת אשר הייתה ישובה לידה ברח' יגאל אלון מדרום לצפון בכביש חד סטרי בנתיב שלישי מימין מתוך 4 נתיבים וכאשר התקרבה לצומת עם רח' הפלמ"ח, חלפה על פני הולכת רגל אשר חצתה ממעבר למזרח והייתה על הפס ה- 3 מתוך 14 פסים" על גבי המעבר.

השוטרי מציינים, כי מעבר החצייה "נראה היטב על פני הכביש" וכי בצומת הנ"ל "מוצב תמרור מעל הצומת, תמרור 306". עוד מוסיף ורושם השוטר, כי "היה סטטי בפלמ"ח כ- 10 מטר לערך לפני הצומת, בקשר עין רצוף מרגע זיהוי העבירה ועד עצירתה ביגאל אלון 74". (ת/1).

גרסת ההגנה:

הנאשמת מודה, שנהגה במקום ובמועד שגרשמו בדו"ח, וכשיזיהתה שהשוטרי סימן לה לעצור, עצרה מיד. השוטר החנה את הניידת מאחוריה, ובא לכיוונה מהצד של הנהג, חשבה שמדובר בבדיקת רישיונות וכאשר נאמר לה כי מדובר בנסיעה על מעבר החצייה בעת שחצתה הולכת רגל על גבי אותו המעבר, שללה זאת ואף אמרה לו מיד שלא היו הדברים מעולם. (עמ' 9 ש' 5 - 9), כך גם עולה מתגובתה **בת/1**. בהמשך הוסיפה שהיא וחברתה ברכב הביטו אחת על השנייה ו**"לא הבינו מה קרה פה"**.

עוד אמרה, שציינו בפני השוטר שיש ברכב חיישן מותקן, שמצפצץ כאשר יש קירבה לעצמים וצפצוף שכזה לא נשמע. (עמ' 9 ש' 10 - 12). עוד הוסיפה, שהשוטרי בדק את רישיונותיה וכשחזר אליהן אמר לה כי הוא רואה ש**"אין לה עבירות בשנים האחרונות ומוכן לוותר לה על הקנס וייתן לה אזהרה בתנאי שתודה"**, אך היא לא הסכימה לכך (עמ' 9 ש' 12 - 15).

הנוסעת, ע"ה 1 הגב' רוצלבלסקי, אף היא מעידה שנסטנו ביחד באותו המועד, **"פתאום סימן לנו שוטר לעצור, עצרנו בצד"** וכשנודע להן על סיבת העצירה אותן היו **"בשוק"**, עוד אומרת שענו לשוטר באופן מיידי, שלא הייתה הולכת רגל על המעבר החצייה. (עמ' 12 ש' 8 - 12).

העדה מציינת שלאחר בדיקת רישיונות הנאשמת, הציע לה השוטר, להמיר את הדו"ח לאזהרה, במידה שתודה במיחס לה, ומסירה, הוא חזר עם הדו"ח **"ביקש תגובה, היא אמרה לו שלא היה דבר כזה, שלא הייתה הולכת רגל ושם זה הסיכויים"** (ש' 16 - 18).

בסיכומי התביעה:

המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשמת, לתת אמון מלא בדברי השוטר אשר אין לו הכרות קודמת עם הנאשמת.

מפנה לעובדה שהתנועה, ע"פ עדות הנאשמת וחברתה, הייתה "דלה", זאת בנוסף לכך, שהניידת חנתה בסמוך למעבר החצייה, הרי שיש בכך די לחזק את גרסת התביעה, בדבר יכולתו של השוטר לראות היטב את אשר רשם.

מבקשת לראות בכך שהנאשמת וחברתה שוחחו ובעובדה שהסתכלו ישר בסיביה ל**"פיספוס"** הולכת הרגל.

הסגנון בסיכומי:

ביקש לזכות את הנאשמת, מפנה לכך, שאף אם הנאשמת הישירה את מבטא קדימה, עדיין יכולה הייתה לראות אף את הנעשה בצדדיה כך גם הייתה רואה, לו חצתה במקום הולכת רגל.

לדעתו חסרים פרטים רבים ומהותיים בדו"ח השוטר (**ת/1**) כגון: איך זיהה את הרכב, באיזה אופן רצח את הרכב (האם סימן לנאשמת או כרו לה).

מפנה לכך **שבת/1** נרשם, שהשוטר היה בקשר עין רצוף עם הרכב, כאשר בעצם קשר העין נותק, גם אם מדובר ב"הרף עין".

לדעתו **לפי הצילום נ/1** - לא ניתן לראות את הפס ה- 3 במעבר החצייה, כפי שגרשם על ידי השוטר בדו"ח.

אומר שסידודת העבירה של "אי השלמת החצייה בבטחה" לא הוכחו, באשר לא נרשם מה עלה בגורל אותה הולכת הרגל אשר חצתה- לא נרשמה תגובתה, ולא נלקחה עדותה.

היפנה לדיויות הנאשמת וחברתה וביקש לאמץ אותן ככאלה שהיון אמינות וקוהרנטיות.

לעניין קיומו של חיישן ברכב אומר שבראיות שתי עדות ההגנה מחזקות זו את זו אף על פי שלא הובאה כל ראיה להימצאות חיישן שכזה ברכב.

מפנה לפסיקה רלוונטית

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

לשון תקנה 67(א) לתקנות התעבורה:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך."

מלשון התקנה עולה בברור כי ישנם שני תנאים מצטברים והם, שנהגה מתקרב למעבר החצייה, והשני שהולך הרגל כבר מצוי על גבי המעבר.

בנוסף, על פי לשון התקנה, ברור, כי אין חובה לעצור את תנועת הרכב, אלא לאפשר את המשך חציית הולך הרגל בבטחה, ובאין אפשרות שכזו, איז חובה על הנהג לעצור את רכבו.

האמור בתקנה זו בא להוסיף על חובת ההאטה החלה על הנהג עם התקרבו למעבר החצייה, וזאת מכוח תקנה 52(6) לתקנות התעבורה (וראה תתל"ע **4814-08 מדי"נ' משה היינה**).

מכאן, שהחובה המוטלת על הנהג, היא אינה עצירה מוחלטת בכל מקרה, ולעיתים האטה בעלת סיפוקה, ליתן להולך הרגל להמשיך ולחצות בבטחה.

במקרה זה, טוענת ההגנה כי לא הייתה במקום הולכת רגל, ומכיוון שכך, התנאי ההכרחי אינו מתקיים.

בהמשך לכך, טוענת שההולכת הרגל לא נעצרה על ידי השוטר ולא נלקחה עדותה, או התייחסותה לעדותה.

משכך, לא הוכחו יסודות העבירה.

לאחר שמשמעתי בהורחבה את עדויות עד התביעה, הנאשמת ועדת ההגנה, בחנתי גרסאותיהם והראיות שהוגשו מטעם שני הצדדים, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת

עברה את העבירה המיוחסת לה מן הנימוקים דלהלן:

1. **על התביעה, רס"ל פרץ אסף**, תיאור בדו"ח התנועה באופן מפורט ותוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, את כל הנסיבות והראיות הצריכות לכך כולל, מיקומו, המרחק מן המקום הנאכף, ציין מהו אותו המקום, תיאור את הרכב אשר ביצע את העבירה, **את מיקום הולכת הרגל- בפס השלישי** מתוך 14 פסים, מיקם את **רכב הנאשמת** במרכז הכביש **"נתיב שלישי מימין מתוך 4 נתיבים"**, וכיוונו נסיעה.

2. **כמו כן, ציין כי היה בקשר עין רצוף עם רכב הנאשמת ואף כי בחקירה נגדיה הוברר כי קשר עין זה נקטע ל"הרף עין", איני רואה ב"שבריר שניה" זו, שבה הסתכל לשמאלו על מנת לצאת לנסיעה לאחר רכב הנאשמת, משום פגיעה בראייה זו עד כדי מיטוט רסותו. לעניין זה ראה דברי העד **"ראיית את העבירה מבוצעת, קשר עין רצוף, הפניתי את מבטי שמאלה, חזרה ימינה והמשכתי אחריה"** (עמ' 6 ש' 30 - 31).**

מכאן שבתשובתו שיתנה באופן מלא לשאלת ההגנה, ובלא שהיה צורך בעימות כלשהו עמו לגבי

המונח **"קשר עין רצוף"** - הבהיר למה כוונתו - בכך ש רווקאף כדי להוסיף לאמינות העד.

3. איני מקבלת טענת הסגנון, בדבר העובדה, כי לא הונח ביסוס כדבעי לכל יסודות העבירה כש דווקאבתמונה אותה הגישה ההגנה - **נ/1**, שם נרשם במפורש על ידי עד התביעה, היכן חנתה הניידת, היכן רכב הנאשמת, וממ מיקומה של הולכת הרגל על גבי מעבר החצייה באותו הרגע, הרי **שנ/1** - מעב באופן שאינו משריר מקום לספק, בדבר אותה המסוכנות שנשקפה להולכת הרגל מאת הנאשמת שחלפה על פניה, ואף לא הייתה מודעת להימצאותה שם.

4. בעניין זה הבחנתי שיש, ניתן לראות בתמונה זו שהפס ה- 3 על מעבר חצייה נמצא בסופו של הנתיב הימני הקיצוני ואילו רכב הנאשמת לפי גרסת עד התביעה- השוטר, נסע בנתיב השלישי מימין, דהיינו בסמיכות ובצמידות למקום הולכת הרגל, (בעניין זה יש להפנות לתשובת העד, בעמ' 6 ש' 28 - 31) - מכאן, עולה ומתבססת אותה המסוכנות אליה הייתה חשופה הולכת הרגל, וברור כי עצירת הרכב הייתה מתבקשת והכרחית לצורך אותה השלמת החצייה בבטחה או לפחות האטה הרכב.

5. **בנוסף, עד התביעה העיד לגבי שדה הראייה- שהיה פתוח, ראות טובה, וכי כ"ל כנהראה לא הייתה תנועה"**, (עמ' 5 ש' 28). בנקודה זו יש אף חיזוק מאת ההגנה, שכן, הנאשמת העידה **"הייתה נסיעה רגועה ואיטית"** (עמ' 9 ש' 19) וע"ה רוצלבלסקי מוסיפה ומדגישה לעניין זה **"הייתה תנועה, אבל רגועה, שעוות הצהרים המאוחרות"** (עמ' 12 ש' 9), ובהמשך בחקירתה הנגדית מסכימה **"שהתנועה הייתה דלה"** (עמ' 14 ש' 28).

6. מכאן שנקודה זו אף מחזקת את עדותו של השוטר בדבר עצירת רכב הנאשמת, ככה אשר היה מעורב בביצוע העבירה המיוחסת לה, ואין חשש שאותה תנועה קצרה שמאלה של "הרף עין", אשר הוצרך לבצע לצורך יציאה בנסיעה לעצירת הנאשמת, יש בה כדי לגרום לטעות ביהוי הרכב המעורב שנצפה על ידו.

7. לאחר שהטענה נדחתה טוענת שלא הייתה כלל הולכת רגל על גבי מעבר החצייה וכן היו **"בשוק"** ומופתעותות טוענת השוטר בדבר כך כאשר עצר את הרכב- לעניין זה, איני קובעת כי הן אינן דוברות

אמת, אך מעדותן נראה, שהיו שקועות בשיחה רגועה וינחה ביניהן, שהנאשמת נזנחה את אחרייתה הבסיסית של נסיעה רענית, תוך הסתכלות ובחינה של תנאי הדרך תוך הסתכלות בכל צדדיה. **לחיווק אותה חוסר ערנות, יש להפנות לעובדה שהשוטר מעיד כי כרו לנאשמת לעצור מיד לאחר שפנה ימינה, דהיינו ברח' צומת יגאל אלון, (לא ידע אם לפני או אחרי הרמזור), ועדיין יש לשים לב לכך, כי בהיידת **אשר אינו ממוסות**, חנתה לימין הנאשמת בסמוך למעבר החצייה כ- 10 מטר ממנה, ועדיין הנאשמת לא זיהתה אותה ואף לא הבחינה בה, כשהניידת יצאה בנסיעה אחריה, אלא רק לאחר שהשוטר **"סימן לה"**, דהיינו עד אשר כרו לה. מכאן שהנאשמת לא הייתה ערנית מספיק לקרור על הכביש ועניין זה משתלב ומשתרג עם עדותו של השוטר.**

9. חוסר ערנות זו אף עולה מעדותות הנאשמת והעדה, כאשר הנאשמת מתארת את נהיגתה באותו היום **"הייתה נסיעה רגילה ואיטית, פשוט דיברנו ולא שמתי לב למשטרה אלא לכביש בפני"** (בעמ' 9 ש' 19 - 20). ובהמשך אמרה, **"היינו בשיחה רגועה"** ואף אומרת לשאלת התובעת שיתכן שהסתכלה על חברתה במהלך השיחה הוזה (בעמ' 10 ש' 3 - 6), שיש אף להפנות בנקודה זו לעדותה של עדת ההגנה, שאומרת, ששתייהן **"הסתכלו ישר"** והיא לא נזהגה להסתכל מעבר לכפתר של הנהג (בעמ' 13 ש' 15 - 19).

10. העובדה ששתי העדות העלו את קיומו של חיישן ברכב אינה מעלה ואינה מורידה, שכן קיומו לא הוכח ולא הובא כל פרוטוקול המבהיר את אופן עפולתו, ולת ניתן לדעת האם מופעל בהתקרבות עצם לצדו או מלפניו.

11. במהלך עדויות הנאשמת ועדת ההגנה, עלתה העובדה, שהשוטר חזר לרכב הנאשמת לאחר בדיקת רישיונותיה והודיע לה, כי בהעדיר הרשעות, הינה זכאית להמיר את הדו"ח לאזהרה אולם עליה להודות בעבירה שיוחסה לה- דבר אשר לא הסכימה לעשותו. איני רואה בהבהרת הזכיות המשפטיות לאזרח אשר אינו בקיא בהם, דבר פסול, נפוחר הוא- לאחר שהאזרח ידע את הנתונים המשפטיים, ישקול צעדיו, כפי שנעשה כאן.

12. לו היה השוטר מאלין אותה או מפעיל לחץ כלשהו מעבר לאמירה זו, היה כך טעם לפגם, מה שלא היה בתיק זה.

13. לא קיבלתי טענת ההגנה בדבר כך שהעובדה כי בת/1 לא נזכר באיזה אופן עצר השוטר את רכב הנאשמת (כריזה), איתות וכו'), ככו שיש בה לפעם בראיות התביעה, גם משום שהעד היעיד כי כרו לנאשמת, אבל בעיקר לאור כך, שגם הנאשמת ועדת ההגנה אינן זוכרות באיזה אופן העיר השוטר את תשומת לבין לכך שעליהן לעצור. והרי בניגוד לעבודת השוטר אשר עבודתו הינה באכיפת החוק, לנאשמת מדובר היה באימוץ חריג שהיה אמור להיחקק בציורונה, ועדיין אינה זוכרת זאת.

14. בחנתי את הפסיקה אליה היפנה הסגנון בנושא אי ציון תגובת הולכת הרגל, ככזו אשר יש בה לפעם בביסוס יסודות הוכחת העבירה ואיני מקבלת זאת, גם כי בפסיקה אשר צויינה, היו מחדלים נוספים, כגון שרטוט אשר סתר את הנאמר, אבל בעיקר, שתגובת הולכת הרגל, אם קצצה אחורה, צעקה וכו', (אף אם טוב שהיה נרשם), אולם אין בתגובה זו כדי להוכיח לגבי יסוד העבירה בדבר אותה השלמת החצייה "בבטחה", שכן נתון זה הינו נתון אובייקטיבי ונולד מן התיאור העובדתי העולה מן הדוזה הנרשם, וכפי שנעשה **בת/1**- שם צויין במפורש היכן הייתה הולכת הרגל בהגיע רכב הנאשמת אליה- כמובן שעיבודות אלו יש בהם די הוכחת אותה המסוכנות שנשקפה לאותה הולכת הרגל.

תגובה סובייקטיבית של דו"ח הרגל- לעיתים אינה מתאימה לעובדות ואינו נתון מענה בהכרח

לאותה המסוכנות אשר היה נתון בה והיא משתנה ממדד לאדם.

לעניין זה ראה הכרעות דין מזכה אשר נתן מתוך זה **בתתל"ע 04-16-11352 מדי"נ' נ'ימיני נועם**.

בסופו של דבר:

נחתי אמון מלא בגרסת עד התביעה- השוטר אשר היה באכפיה, במלוא ערנותו, במקום הסמוך למיקום רכב הנאשמת, כאשר שדה הראייה פתוח, תנועה דלילה, העיד באופן ברור, רהוט ועקבי.

לגבי נסיבות, הרי שמתואר ביצוע העבירה עולה באופן ברור אותה המסוכנות לה גרמה הנאשמת בנהיגתה ברצף וללא עצירה על גבי מעבר החצייה.

מתוך, שהנאשמת ועדת ההגנה אשר הינן חברות לעובדה לעשות הפגאי שלהן, היו באותו היום לאחר כנס ובדרך לארוחת צהריים, כשאנין ממחרות, בנהיגה איטית, רגועה, כשהן שקועות בשיחה ביניהן,

ובתוך כך נזהגה חובת הזהירות של הנאשמת, שהסתכלה מדי פעם על חברתה ומכאן לשאלת הולכת הרגל אשר החלה בחצייה משמאלה.

ולאור כך, הנני קובעת כי התביעה עמדה בנטל ההוכחה ברמה הנדרשת ואני מרשיעה את הנאשמת.



ניתנה היום, י"ח כסלו תשע"ז, 18 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.